

αὐτοῦ μαθητῶν, τὸν Κυπριανόν, αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὸν ἤδη ἀπόφοιτον αὐτοῦ μαθητὴν Παΐσιον (τὸν νῦν Καισαρείας Μητροπολίτην) μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων μαθητῶν, συνέστησεν ἐν αὐτῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ μετὰ βιβλιοθήκης, διατελῶν διευθυντῆς ἅμα καὶ διδάσκαλος

Γένους· αὐτὸς δὲ ἐξαρκεσθεὶς εἰς τὸν πρότερον γλίσχρον αὐτοῦ μισθόν, πάντα τὰ ἐν Κωνστ. χρήματα φέρων κατέθηκεν ἐν τῇ ταμείῳ τῆς Σχολῆς.

Καὶ πρῶτιστον ἔργον αὐτοῦ ἦν, ὅπως ἀνεγειρῆ νέον οἰκοδόμημα εὐρύχωρον καὶ μετὰ πολλῶν δωματίων, ὅπως δύνανται νὰ κατοικῶσι καὶ μαθηταὶ ἐν τῇ Σχολῇ, καὶ ζῶσι βίον κοινοβιακόν· ἀφοῦ δὲ ἔγαγε τὸ ἔργον εἰς πέρας, ἡ Σχολὴ ἐκ θεμελίων ἀνετράπη ἕνεκα μυρίων διαβολῶν καὶ συκοφαντιῶν, ἃς ἐχάλκευσε ζήνη βραδιουργία καὶ ἀμάθεια· ἀλλ' ὁ Γερμανὸς μηδὲως ἀποδειλιάσας ἢ ἀποθάρβυνθεις, λαμπρότερον ἀνήγειρε τὸν Σχολὴν διαφωτίσας τοὺς κρατοῦντας περὶ τοῦ σκοποῦ, ὅνπερ προὔτιθετο τὸ κατάστημά. Ἐφεξῆς δὲ σκοπιμώτερον καὶ μεθοδικώτερον διοργανίσας τὰ τῆς διδασκαλίας παρεῖχεν εἰς πολλοὺς τῶν πενεσέρων μαθητῶν καὶ τροφὴν καὶ ἐνδυμασίαν, καὶ τοιοῦτρόπως μετέβαλε τὴν Σχολὴν εἰς Γυμνάσιον μετὰ συσαιτίων καὶ συνυπνωτηρίων, ὅπερ ἐξηκολούθησε προβαίνον ἐπὶ τὰ κρείττω μέχρι τοῦ 1804 σωτηρίου ἔτους· οὐ μόνον δὲ σύμπασα ἡ Ἐπαρχία ἀπέκτησεν ἐκ τῆς Σχολῆς ταύτης διδασκάλους τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ θείου λόγου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ τῆς Καισαρείας γειτνιαζούσαι ἐπαρχίαι τῆς Μ. Α. μέχρι τῆς Βιθυνίας· ἀλλ' ὁ ἀνάκατος Γερμανὸς μικρὰν ἐθεώρει τὴν πλουσίαν ταύτην συγκομιδὴν καὶ ἐμελέτα κατὰ πᾶν ἄλλο ἔργον σκοπιμώτερον καὶ σωτηριωδέστερον. Τοῦτο δὲ ἦν ἡ σύστασις Ἱερατικῆς τιнос Σχολῆς πρὸς μόρφωσιν οὐ μόνον ἱερωμένων, ἀλλὰ καὶ διδασκάλων τῶν γραμμάτων Ἱερατικῶς μεμορφωμένων, καὶ τὴν ἐν Χριστῷ εὐσέβειαν ἀρχὴν καὶ τέλος τῆς παιδείας ποιουμένων· καθότι ἐπίστρεψε καὶ οὗτος βλαβεράν καὶ ἀκροσφαλῆ τὴν μονομερῆ τοῦ νοῦς ἀνάπτυξιν χωρὶς τῆς κατὰ Χριστὸν ἀναπλάσεως τῶν καρδιῶν· δύο περίπου ὥρας μακρὰν τῆς Καισαρείας ὑπῆρχε Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου ἀρχαῖον μὲν ὡς λέγουσι καὶ ἐπίσημον καὶ πλουσίως ψκοδομημένον, ὅτε ἤκμαζον καὶ ἦνθουσαν τὰ ἡμέτερα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ αἰοιδίμου Γερμανοῦ μικρὰν καὶ πτωχόν· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων ἱαματικῶν θαυμάτων εἴλκυε τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν τῶν χριστιανῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰοιδίμος Γερμανὸς ἐφρόνει, ὅτι αἱ τοιαῦται Ἱερατικαὶ Σχολαὶ πρέπει νὰ ὦσι μακρὰν τῶν βιωτικῶν θορυβῶν καὶ τῶν ἐπιβούλων ἐπιβροίων τῶν μισοκάλων, ὑπέλαβε τὸ εἰρημένον μοναστήριον ἀκριβῶς κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ διὰ τε τὸ ἀπρωκισμένον ἀπὸ τῶν πόλεων, καὶ τὴν ἦν ἀπήλαυε παρὰ τῶν χριστιανῶν εὐλάβειαν· ἀλλ' ὡς εἶχε τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Μοναστ. ἦτον ὀλοτελῶς ἀνεπαρκῆς πρὸς μαθητῆσομένους· ἔπρεπε λοιπὸν ἐκ